

hlavy zák. o stav. ruchu, nastala tímto okamžikem pro stavbu jimi projektovanou pro futuro na místo předpisů stav. řádu platnost předpisů VIII. hlavy zák. o stav. ruchu, a tedy také předpisu § 43.

Tím nastala však také pro stav. úřad první stolice povinnost, aby o projednávané žádosti za stavební povolení rozhodl nejdéle do 14 dnů ode dne učiněného prohlášení stavebníků. Když tak neučinil a stavebníci podáním de pres. 11. dubna 1923 požádali zsp-ou, aby sama řízení provedla a o stav. žádosti rozhodla, devolvovala kompetence k těmto úkonům podle předpisu § 43/2 zák. o stav. ruchu na zsp-ou a byla nyní tato oprávněna a povinna, řízení provést a o stavebním povolení rozhodnouti.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 3507.

Stavební právo. — Řízení před nss-em: I. Obec není ve své vlastnosti jako stavební úřad legitimována ke stížnosti do rozhodnutí zemského výboru, kterým rozhodnutí obecního zastupitelstva ve stavební věci vydané bylo zrušeno. — II. Výrok zemského výboru rušící pro vadu řízení rozhodnutí obecního zastupitelstva ve věci stavební tak, že zastupitelstvo obecní musí rozhodnouti znova, není konečným rozhodnutím podle § 5 zák. o ss, nýbrž pouhým opatřením procesním, proti němuž stížnost na nss přípustna není.

(Nález ze dne 22. dubna 1924 č. 6851.)

V ě c: Městská obec P. proti mor. zem. výboru (zem. rada Dr. Boh. Moučka, za zúčastněnou stranu adv. Dr. Ant. Kusý z Prahy) o určení stavební čáry.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: Podáním z 28. listopadu 1922 zažádal Rudolf Š., aby mu byla určena stavební čára a uděleno povolení k stavbě loutkového divadla na stav. parc. č. 155 a 156 »Pod valy« v P. Po komisionálním jednání provedeném 13. prosince 1922 městské zastupitelstvo rozhodnutím z 29. ledna 1923 žádosti nevyhovělo, poněvadž ulice »Pod Valy« je úzká a zejména tam, kde do ní ústí ulice Kozlovská, jest výjezd spojen s velikými obtížemi, jednak následkem malé šířky obou ulic, jednak následkem toho, že obě ulice vbíhají do sebe v pravém úhlu. Mimo to hloubka pozemků č. 155 a 156 nedostačuje pro účelné zastavění ani přízemními domky.

K rekursu Rudolfa Š. zem. výb. rozhodnutím z 26. května 1923 usnesení to zrušil pro vadné řízení. Vady shledal v tom, že komise zabývala se otázkou určení stavební čáry pro stavbu definitivní, nebrala však vůbec zřetele k tomu, je-li možno stavební čáru dle žádosti stavebníkovy povolití pro zamýšlenou jím stavbu provisorní. Dále uvádí, že stavební úřad není sice povinen určití stavební čáru tak, jak ji žadatel navrhuje, avšak určitou stavební čáru jemu oznámiti musí, ať je to již čára jím navrhovaná anebo jiná, kterou stavební úřad pokládá z veřejných ohledů za účelnou; že se tak nestalo, je druhou vadou.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Podle § 2 zák. o ss podléhají stížnosti na nss toliko rozhodnutí a opatření správních úřadů, která jsou schopna dotknouti se subjektivních

práv strany, a podle § 5 cit. zák. je stížnost přípustná teprve tehdy, když administrativní pořad instanční je vyčerpán. Může tedy nss podrobiti svojí kognici toliko taková rozhodnutí a opatření poslední stolice správní, jimiž určitý právní poměr definitivně byl upraven, nikoli však pouhá procesní opatření ve věci, o níž výrok meritorní bude teprve učiněn. V daném případě zv ve věci sporné stav. čáry meritorního rozhodnutí ještě neučinil. Vyslovil toliko jednak, že stavební úřad v každém případě je povinen žadateli oznámiti stavební čáru, kterou pokládá z veřejných ohledů za účelnou, jednak že provedené komisionelní řízení neposkytuje dostatečný skutkový podklad pro věcné rozhodnutí o stavební čáře pro zamýšlenou stavbu jako stavbu pouze provisorní. Ani ten ani onen výrok není vůči obci jako nositelce práv definitivním výrokem o meritu sporné věci, nýbrž pouhým procesním opatřením, proti němuž podle §§ 2 a 5 zák. o ss stížnost na nss nemá místa.

Pokud však obec cítí se dotčena již tím, že rozhodnutí zastupitelstva z 29. ledna 1923 bylo zv-em zrušeno a vysloveno, že stavební úřad v každém případě je povinen oznámiti žadateli stavební čáru, sluší uvážiti, že obec nenastupuje tu na ochranu svých práv, která by jí příslušela jako sousedce nebo jako pánu veřejného statku, zamýšlenou stavbou dotčeného, nýbrž ve funkci stavebního úřadu, tomuto však nepřísluší legitimace k stížnosti na nss, jenž podle § 2 zák. o ss poskytuje ochranu toliko subjektivním právům.

Za tohoto stavu nebylo možno zabývatí se tedy meritem věci, zejména otázkou, zda provisorní stavby dlužno skutečně, jak stížnost míní, ve všech směrech posuzovati stejně jako stavby definitivní, a bylo stížnost jako nepřipustnou zamítnouti.

Č. 3508.

Vojenské věci: I. Nárok na zaopatřovací požitky pozůstalých po gažistovi býv. rak. armády jest ve smyslu § 104 zák. č. 76/1922 posuzováni podle předpisů zák. z 27. dubna 1887 č. 41 ř. z. — II. Kdy lze mluvití o tom, že smrt takového gažisty nenastala následkem válečných útrap?

Nález ze dne 22. dubna 1924 č. 7053).

Věc: Anna V. v H. proti ministerstvu národní obrany (min. taj. Dr. Ant. Šafář) o nárok na důchod vdovský a sirotčí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lčín manžel, narozený roku 1884, narukoval dne 16. srpna 1915 jako schopný k domobranecké službě beze zbraně k náhrad. setnině domobr. pěšího pluku č. 10 v Tyrolích, v únoru 1916 pak byl přeložen k zeměbr. brigádnímu soudu v Terezíně, kde sloužil jako zapisovatel, později jako soudní praktikant (praporčík). Při superarbitraci dne 10. září 1918 byl uznán za invalidu k jakékoli službě domobranecké nezpůsobilého a bylo vysloveno, že zhoršení jeho choroby není v souvislosti se zvláštnostmi vojenské služby. Z tohoto důvodu byl rozhodnutím vojenského velitelství v L. z 19. září 1918 propuštěn do neaktivního poměru a vysloveno, že mu nepřisluší žádný nárok zaopatřovací. Podle úmrtního listu zemřel dne 16. října 1919 na srdeční vadu.